Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

zo 7. júla 2021 *

„Mimozmluvná zodpovednosť – Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránu – Zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Právomoc Všeobecného súdu – Premlčanie – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom“

Vo veci T-455/17,

Naser Bateni, bydliskom v Hamburgu (Nemecko), v zastúpení: M. Schlingmann, advokát,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: R. Tricot, C. Hödlmayr, J. Roberti di Sarsina a M. Kellerbauer, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na základe článkov 268 a 340 ZFEÚ na náhradu škody, ktorú žalobca údajne utrpel v dôsledku zápisu jeho mena do zoznamov uvedených po prvé v prílohe II k rozhodnutiu Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, 201, s. 39), prostredníctvom rozhodnutia Rady 2011/783/SZBP z 1. decembra 2011, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 71), a v prílohe VIII k nariadeniu Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010, o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 1), prostredníctvom vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 1245/2011 z 1. decembra 2011, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 961/2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 11), po druhé v prílohe IX k nariadeniu Rady EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, 2012, s. 1), a po tretie v prílohe k rozhodnutiu Rady 2013/661/SZBP z 15. novembra 2013, ktorým sa mení rozhodnutie

* Jazyk konania: nemčina.

2010/413/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 306, 2013, s. 18), a v prílohe k vykonávaciemu nariadeniu Rady (EÚ) č. 1154/2013 z 15. novembra 2013, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 306, 2013, s. 3),

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia M. Jaeger a O. Porchia (spravodajkyňa),

tajomník: B. Lefebvre, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. novembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca, Naser Bateni, je iránsky štátny príslušník s bydliskom v Nemecku od marca 2008, kde v roku 2009 založil spoločnosť HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (ďalej len „HTTTS“), spoločnosť založenú podľa nemeckého práva, ktorá vykonáva činnosti námorného zástupcu a technického správcu lodí.

2 Táto vec patrí do rámca reštriktívnych opatrení zavedených s cieľom vyvinúť tlak na Iránsku islamskú republiku a prinútiť ju tak ukončiť jej činnosti v jadrovej oblasti, ktoré predstavujú nebezpečenstvo šírenia alebo vývoja nosičov jadrových zbraní. Ide najmä o opatrenia prijaté proti Islamic Republic of Iran Shipping Lines (ďalej len „IRISL“), s ktorou podľa Rady Európskej únie žalobca a HTTS udržiavajú vzťahy.

3 V rámci medzinárodného práva Bezpečnostná rada OSN (ďalej len „Bezpečnostná rada“) 23. decembra 2006 prijala rezolúciu 1737 (2006), v ktorej vyjadrila vážne obavy, pokiaľ ide o program šírenia jadrových zbraní vyvíjaný Iránom a snažila sa vyvinúť tlak na tento štát, aby „obmedzil“ program a „pozastavil“ niektoré jeho časti, s cieľom zachovania medzinárodného mieru a bezpečnosti.

4 Bezpečnostná rada 24. marca 2007 prijala rezolúciu 1747 (2007). V bode 5 tejto rezolúcie sa uvádza, že „Irán nesmie priamo alebo nepriamo uskutočňovať žiadne dodávky, predaj alebo presun zbraní ani súvisiaceho materiálu zo svojho územia alebo prostredníctvom svojich štátnych príslušníkov, alebo prostredníctvom svojich vlajkových plavidiel alebo lietadiel, a že všetky štáty musia zakázať, aby ich štátni príslušníci nadobúdali tento tovar od Iránu alebo aby sa tento tovar nadobúdal prostredníctvom ich vlajkových plavidiel, alebo lietadiel bez ohľadu na to, či tento tovar má pôvod na území Iránu alebo nie“.

5 Dňa 3. marca 2008 Bezpečnostná rada prijala rezolúciu 1803 (2008). V bode 11 tejto rezolúcie sa všetky štáty vyzývali, aby „kontrolovali náklad prichádzajúci z Iránu a smerujúci do tejto krajiny v lietadlách a plavidlách, ktoré vlastnia alebo prevádzkujú spoločnosti Iran Air Cargo a [IRISL], pokiaľ existujú dostatočné dôvody domnievať sa, že tieto lietadlá alebo plavidlá prepravujú tovar zakázaný podľa tejto rezolúcie alebo rezolúcií 1737 (2006) alebo 1747 (2007)“.

6 Rezolúciou 1929 (2010) z 9. júna 2010 Bezpečnostná rada zaviedla súbor dodatočných opatrení namierených voči IRISL. Predovšetkým body 14 až 22 tejto rezolúcie rozširujú opatrenia spočívajúce v zmrazení aktív, uvedené v rezolúcii 1737 (2006), na „subjekty [IRISL], ako sú uvedené v prílohe III a na každú osobu alebo subjekt, ktoré konajú v ich mene alebo podľa ich pokynov, a na subjekty, ktoré vlastnia alebo ich kontrolujú, aj nezákonnými prostriedkami, alebo o ktorých [Bezpečnostná] [r]ada alebo [Výbor pre sankcie Bezpečnostnej rady OSN] rozhodli, že im napomáhali pri obchádzaní sankcií vyplývajúcich z [týchto] rezolúcií alebo pri porušovaní ich ustanovení“.

7 V rámci Európskej únie bola prijatá spoločná pozícia Rady 2007/140/SZBP z 27. februára 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 61, 2007, s. 49) a nariadenie Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, 2007, s. 1).

8 Dňa 17. júna 2010 Európska rada prijala na účely dosiahnutia súladu s rezolúciou 1929 (2010) „vyhlásenie o Iráne“ [Príloha II k záverom Európskej rady zo 17. júna 2010 (dokument EUCO 3/10)], pričom vyzvala Radu, aby prijala opatrenia na vykonanie opatrení uvedených v tejto rezolúcii, ako aj sprievodné opatrenia s cieľom, aby sa prostredníctvom rokovaní vyriešili všetky ostávajúce znepokojujúce otázky súvisiace s vývojom iránskeho jadrového programu. Tieto opatrenia mali byť zamerané na niekoľko kľúčových odvetví iránskej ekonomiky najmä „iránskeho odvetvia dopravy, a to aj spoločnosti [IRISL] a jej dcérskych spoločností“.

9 Prostredníctvom rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 39) Rada vykonala „vyhlásenie o Iráne“ prijaté Európskou radou. V prílohe II tohto rozhodnutia sa vymenúvajú osoby a subjekty, ktoré nie sú označené Bezpečnostnou radou alebo výborom pre sankcie Bezpečnostnej rady zriadeným rezolúciou č. 1737 (2006), ktorých aktíva sa zmrazujú.

10 Rozhodnutím 2010/413 Rada zapísala obchodné meno spoločnosti HTTS do zoznamu subjektov uvedených v prílohe II tohto rozhodnutia z dôvodu, že „kon[ala] v mene [Hafize Darya Shipping Lines] v Európe“. Zapísané boli takisto obchodné mená IRISL a niektorých ďalších iránskych námorných spoločností, a to IRISL Europe GmbH, Hafize Darya Shipping Lines (ďalej len „HDSL“) a Safiran Pyam Darya Shipping Lines (ďalej len „SAPID“).

11 V dôsledku toho boli prostredníctvom vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 25), zapísané obchodné mená spoločností IRISL, IRISL Europe, HDSL, SAPID a HTTS na zoznam uvedený v prílohe V nariadenia č. 423/2007.

12 Dňa 8. októbra 2010 IRISL a 17 ďalších spoločností vrátane spoločností IRISL Europe, HDSL a SAPID podali na Všeobecný súd žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia zápisu ich obchodných mien do zoznamov uvedených v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe V nariadenia č. 423/2007, zmeneného vykonávacím nariadením č. 668/2010. Táto žaloba bola v kancelárii Všeobecného súdu zapísaná pod spisovou značkou T-489/10.

13 Prostredníctvom rozhodnutia Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 81), sa obchodné meno HTTS ponechalo na zozname v prílohe II k rozhodnutiu 2010/413 z dôvodu, že táto spoločnosť „[bola] kontrolovaná zo strany IRISL a/alebo v jej mene kon[ala]“.

14 Rada 1. decembra 2011 prijala rozhodnutie 2011/783/SZBP, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 71). Podľa rozhodnutia 2011/783 bolo meno žalobcu zapísané do zoznamu osôb uvedených v tabuľke III prílohy II rozhodnutia 2010/413.

15 Podľa rozhodnutia 2011/783 vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 1245/2011 z 1. decembra 2011, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 11), zmenilo prílohu VIII k nariadeniu Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 1), doplnením mena žalobcu na zoznam uvedený v tejto prílohe.

16 Z rozhodnutia 2011/783 a vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011, ktoré uvádzajú meno žalobcu v zozname uvedenom v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 (ďalej len „prvý zápis“), vyplýva, že dôvodom uplatneným voči žalobcovi bolo, že bol: „bývalý riaditeľ právneho oddelenia IRISL, riaditeľ… (HTTS) zaradenej na zoznam [EÚ]“ a „riaditeľ krycej spoločnosti NHL Basic Limited“.

17 Dňa 23. marca 2012 Rada prijala nariadenie (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, 2012, s. 1), v nadväznosti na prijatie rozhodnutia Rady 2012/35/SZBP z 23. januára 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 19, 2012, s. 22). Na základe článku 23 ods. 2 písm. e) nariadenia č. 267/2012 bolo meno žalobcu a obchodné meno spoločnosti HTTS zapísané do zoznamu uvedeného v prílohe IX tohto posledného uvedeného nariadenia v podstate z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené pri prvom zápise, s výnimkou odkazu na jeho funkciu riaditeľa krycej spoločnosti NHL Basic Ltd (ďalej len, pokiaľ ide o žalobcu, „druhý zápis“).

18 Rozsudkom z 12. júna 2013, HTTS/Rada (T-128/12 a T-182/12, neuverejnený, EU:T:2013:312), Všeobecný súd zrušil rozhodnutie 2012/35 a nariadenie č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa týkajú spoločnosti HTTS.

19 Rozsudkom zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), Všeobecný súd vyhovel žalobe o neplatnosť, ktorú žalobca podal proti druhému zápisu a zrušil ho v rozsahu, v akom sa vykonávacie nariadenie č. 1245/2011 týkalo žalobcu, s účinnosťou od 16. novembra 2013.

20 Rozsudkom zo 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), Všeobecný súd vyhovel žalobe, ktorú podali IRISL a iné námorné spoločnosti, vrátane spoločností IRISL Europe, HDSL a SAPID, proti rozhodnutiu 2010/644, vykonávaciemu nariadeniu č. 668/2010, nariadeniu č. 961/2010 a nariadeniu č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa ich tieto právne akty týkali.

21 Rada 10. októbra 2013 prijala rozhodnutie 2013/497/SZBP, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 272, 2013, s. 46), ako aj vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 971/2013, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 272, 2013, s. 1). Podľa odôvodnení 2 rozhodnutia 2013/497 a nariadenia č. 971/2013 tieto nariadenia smerujú k zmene kritérií zápisu do zoznamov, pokiaľ ide o osoby a subjekty, ktoré pomáhali označeným osobám alebo subjektom obchádzať alebo porušiť ustanovenia príslušných rezolúcií Bezpečnostnej rady alebo rozhodnutia 2010/413 a nariadenia č. 267/2012 tak, aby sa do pôsobnosti dotknutých reštriktívnych opatrení zahrnuli osoby a subjekty, ktoré sa zúčastňujú na týchto ustanoveniach alebo ich porušujú.

22 Rozhodnutie 2013/497 stanovilo najmä novú podmienku zápisu v článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 týkajúcu sa „osôb a subjektov, ktoré poskytujú… a spoločnosti IRISL poistenie alebo iné kľúčové služby, alebo subjektov v [jej] vlastníctve alebo [ňou] kontrolovanými alebo konajúcimi v [jej] mene…“. V dôsledku toho bolo toto isté kritérium doplnené nariadením č. 971/2013 do článku 23 ods. 2 písm. e) nariadenia č. 267/2012.

23 Po vyhlásení rozsudkov uvedených v bodoch 18 až 20 vyššie boli mená žalobcu a spoločnosti HTTS predmetom následného zápisu zo strany Rady. Dňa 15. novembra 2013 Rada prijala rozhodnutie 2013/661/SZBP, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 306, 2013, s. 18). V ten istý deň Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) 1154/2013, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 306, 2012, s. 3). Rozhodnutím 2013/661 a týmto vykonávacím nariadením boli uvedené mená opätovne zapísané do zoznamov uvedených v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe IX nariadenia č. 267/2012 (ďalej len spoločne, pokiaľ ide o žalobcu, „tretí zápis“).

24 Tretí zápis bol odôvodnený tým, že žalobca konal v mene spoločnosti IRISL. Do roku 2008 bol riaditeľom spoločnosti IRISL a potom výkonným riaditeľom spoločnosti IRISL Europe. Je výkonným riaditeľom spoločnosti [HTTS], ktoré v pozícii hlavného zástupcu poskytujú základné služby spoločnostiam [SAPID] a [HDSL], ktoré sú obe zaradené na zoznam a konajú v mene spoločnosti IRISL.

25 Rozsudkom z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), Všeobecný súd vyhovel žalobe o neplatnosť, ktorú žalobca podal proti tretiemu zápisu, a HTTS proti nariadeniu č. 1154/2013 v rozsahu, v akom sa jej týka.

26 Listom z 23. marca 2017 žalobca predložil Rade žiadosť o náhradu škody, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku reštriktívnych opatrení prijatých voči nemu.

27 Rada listom z 15. mája 2017 žiadosť zamietla.

28 Súbežne s tým bola žaloba spoločnosti HTTS smerujúca k tomu, aby bola Rade uložená povinnosť zaplatiť jej 2 516 221,50 eura ako náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla z dôvodu prijatia reštriktívnych opatrení prijatých voči nej, zamietnutá rozsudkom z 13. decembra 2017, HTTS/Rada (T-692/15, EU:T:2017:890). Tento rozsudok Súdny dvor následne zrušil rozsudkom z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694). Súdny dvor na základe článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vrátil vec Všeobecnému súdu, ktorá bola zapísaná do registra pod číslom T-692/15 RENV, HTTS/Rada, a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

Konanie a návrhy účastníkov konania

29 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 14. júla 2017 žalobca podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie. Vec bola pridelená tretej komore Všeobecného súdu.

30 Rada predložila svoje vyjadrenie k žalobe 10. novembra 2017.

31 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 20. októbra 2017 Európska komisia podala návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov Rady.

32 Rada predložila svoje pripomienky k návrhu Komisie na vstup do konania ako vedľajší účastník 26. októbra 2017. Žalobca predložil svoje pripomienky k návrhu Komisie na vstup do konania ako vedľajší účastník 9. novembra 2017.

33 Rozhodnutím predsedu tretej komory Všeobecného súdu zo 17. novembra 2017 bol Komisii povolený vstup do tohto konania ako vedľajšiemu účastníkovi.

34 Komisia podala vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania 8. januára 2018 a hlavní účastníci konania predložili k tomuto vyjadreniu svoje pripomienky v stanovených lehotách.

35 Dňa 9. februára 2018 žalobca predložil repliku a 23. marca 2018 Rada predložila dupliku.

36 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 18. apríla 2018 žalobca požiadal o nariadenie pojednávania podľa článku 106 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

37 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) prijal prvé opatrenie na zabezpečenie priebehu konania spočívajúce vo vypočutí účastníkov konania k prípadnému prerušeniu konania až do rozhodnutia Súdneho dvora, ktorým sa skončí konanie vo veci C-123/18 P. Hlavní účastníci konania sa v tejto súvislosti vyjadrili v stanovenej lehote.

38 Rozhodnutím z 12. júna 2018 predseda tretej komory Všeobecného súdu rozhodol o prerušení konania v tejto veci.

39 Po vyhlásení rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), Všeobecný súd (tretia komora) na návrh sudcu spravodajcu prijal druhé opatrenie na zabezpečenie priebehu konania spočívajúce vo vypočutí účastníkov konania k dôsledkom, ktoré vyvodzujú z uvedeného rozsudku pre prejednávanú vec. Hlavní účastníci konania predložili svoje pripomienky v tejto súvislosti v stanovenej lehote.

40 Vzhľadom na to, že sa zmenilo zloženie komôr Všeobecného súdu, predseda Všeobecného súdu na základe článku 27 ods. 5 rokovacieho poriadku pridelil vec inému sudcovi spravodajcovi, ktorý bol pridelený k prvej komore v novom zložení, ktorej bola následne táto vec pridelená.

41 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd vyhovel návrhu žalobcu a otvoril ústnu časť konania.

42 Rozhodnutím z 30. júna 2020 predseda prvej komory po vypočutí účastníkov konania podľa článku 68 ods. 1 rokovacieho poriadku rozhodol o spojení tejto veci s vecou T-692/15 RENV, HTTS/Rada, na účely ústnej časti konania.

43 Po viacnásobnom odložení pojednávania v súvislosti so zdravotnou krízou spojenou s vírusom COVID-19 boli vypočuté prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní 20. novembra 2020, ktoré sa konalo prostredníctvom videokonferencie so súhlasom žalobcu.

44 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– uložil Rade povinnosť nahradiť škodu vo výške 250 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená zápisom jeho mena:

– do tabuľky III prílohy II rozhodnutia 2010/413 prostredníctvom rozhodnutia 2011/783 a zápisom do tabuľky III prílohy VIII nariadenia č. 961/2010 prostredníctvom vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011,

– do tabuľky III prílohy IX nariadenia č. 267/2012,

– do tabuľky III prílohy rozhodnutia 2013/661 a tabuľky III prílohy vykonávacieho nariadenia č. 1154/2013 (ďalej len spoločne „sporné zoznamy“),

– uložil Rade povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške percentuálnej sadzby stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB) pre hlavné operácie refinancovania zvýšenej o dva percentuálne body, a to od 24. marca 2017 až do úplného zaplatenia sumy 250 000 eur,

– uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

45 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

46 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O právomoci Všeobecného súdu

47 Vo vyjadrení k žalobe Rada tvrdí, že Všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu škody vo vzťahu k rozhodnutiam 2011/783 a 2013/661 prijatým v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP).

48 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada účinnej súdnej ochrany osôb alebo subjektov dotknutých reštriktívnymi opatreniami vyžaduje, aby s cieľom zabezpečiť úplnosť tejto ochrany Súdny dvor Európskej únie mohol rozhodovať o žalobe o náhradu škody podanej týmito osobami alebo subjektmi, ktorou sa domáhajú náhrady škody spôsobenej reštriktívnymi opatreniami stanovenými rozhodnutiami SZBP (rozsudok zo 6. októbra 2020, Bank Refah Kargaran/Rada, C-134/19 P, EU:C:2020:793, bod 43).

49 Treba preto konštatovať, že Všeobecný súd má právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu škody v rozsahu, v akom smeruje k získaniu náhrady škody, ktorá údajne vznikla z dôvodu reštriktívnych opatrení prijatých voči fyzickým alebo právnickým osobám a stanovených rozhodnutiami SZBP (rozsudok zo 6. októbra 2020, Bank Refah Kargaran/Rada, C-134/19 P, EU:C:2020:793, bod 44).

50 V prejednávanej veci treba uviesť, ako to potvrdil žalobca na pojednávaní, že cieľom tejto žaloby o náhradu škody je dosiahnuť náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z prijatia vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011, nariadenia č. 267/2012 a vykonávacieho nariadenia č. 1154/2013. Okrem toho sa žalobca odvoláva na rozhodnutia 2011/783 a 2013/661 len v rozsahu, v akom predstavovali základ a nevyhnutnú podmienku týchto nariadení.

51 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd má právomoc rozhodnúť o návrhu na náhradu škody, ktorý podal žalobca.

O premlčaní nároku na náhradu škody

52 Vo vyjadrení k žalobe Rada tvrdí, že nárok na náhradu škody je čiastočne premlčaný.

53 Rada v tejto súvislosti tvrdí, že práva, ktorých sa žalobca dovoláva, sa zakladajú na aktoch Rady z 1. decembra 2011, 23. marca 2012 a 15. novembra 2013 a že pre žaloby založené na týchto aktoch začala premlčacia lehota plynúť k týmto príslušným dátumom.

54 Rada sa domnieva, že plynutie premlčacej lehoty bolo prerušené až 23. marca 2017, keď jej žalobca zaslal svoju žiadosť o náhradu škody spôsobenej prijatím dotknutých opatrení.

55 Prípadné škody vyplývajúce zo skutočností, ktoré nastali viac ako päť rokov pred 23. marcom 2017, sú v dôsledku toho premlčané, a to platí najmä pre návrh na náhradu škody v rozsahu, v akom sa zakladá na vykonávacom nariadení č. 1245/2011, ktoré bolo zrušené nariadením č. 267/2012.

56 Rada dodáva, že buď žalobca utrpel škodu pred 23. marcom 2012, a teda jeho návrh na náhradu škody týkajúci sa uvedenej ujmy je premlčaný, alebo ju utrpel po 23. marci 2012, teda ku dňu zrušenia prvého zápisu nariadením č. 267/2012.

57 Žalobca v prvom rade tvrdí, že podľa článku 46 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa musí premlčacia lehota určiť skôr v závislosti od vzniku škody než udalosti, ktorá viedla k návrhu na náhradu škody. Nemajetková ujma vyplývajúca z prvého zápisu sa však prvýkrát prejavila v apríli 2012.

58 Žalobca ďalej tvrdí, že poškodenie dobrej povesti je pokračujúcou škodou, ku ktorej došlo od apríla 2012 až do dňa zrušenia tretieho zápisu.

59 Žalobca sa odvoláva na rozsudok zo 7. júna 2017, Guardian Europe/Európska únia (T-673/15, EU:T:2017:377), najmä na jeho body 39 až 42, pričom tvrdí, že v prípade pokračujúcej škody sa premlčanie upravené v článku 46 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie uplatní v závislosti od dátumu úkonu prerušujúceho plynutie premlčacej doby na obdobie viac než päť rokov pred týmto dátumom, čo však nemá vplyv na prípadné práva vzniknuté v priebehu neskorších období, a to bez ohľadu na dátum, keď nastala skutočnosť, ktorá viedla k návrhu na náhradu škody.

60 Napokon žalobca uvádza, že ujma, za ktorú sa snaží získať náhradu, má určite pôvod v každom z protiprávnych reštriktívnych opatrení prijatých Radou, ale že táto ujma vznikala postupne najmä od apríla 2012.

61 Na úvod treba pripomenúť, že článok 46 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa uplatňuje na konanie pred Všeobecným súdom podľa článku 53 prvého odseku tohto štatútu, stanovuje, že nároky vyplývajúce z mimozmluvnej zodpovednosti Únie sa premlčujú po uplynutí piatich rokov od udalosti, ktorá ich vyvolala.

62 Treba pripomenúť, že úlohou premlčacej lehoty stanovenej v článku 46 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora je na jednej strane zabezpečiť ochranu práv poškodenej osoby, aby táto osoba mala dostatok času na získanie relevantných informácií na prípadné podanie žaloby, a na druhej strane zabrániť tomu, aby poškodená osoba mala možnosť neobmedzene zdržiavať uplatnenie svojho nároku na náhradu škody. Napokon táto lehota chráni poškodenú osobu a osobu zodpovednú za spôsobenú škodu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. novembra 2012, Evropaïki Dynamiki/Komisia, C-469/11 P, EU:C:2012:705, body 33 a 53 a citovanú judikatúru, a z 10. septembra 2019, HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 49).

63 Podľa judikatúry táto lehota začína plynúť vtedy, keď sú splnené všetky podmienky, ktorým je podriadená povinnosť náhrady škody, a v prípadoch, keď zodpovednosť vyplýva z prijatia normatívneho aktu, táto premlčacia lehota nezačne plynúť skôr, než nastanú škodlivé účinky tohto aktu. Toto riešenie použité na spory, ktorých základom je individuálny akt, znamená, že premlčacia lehota začína plynúť vtedy, keď nastanú účinky rozhodnutia pre osoby, ktorých sa rozhodnutie dotýka [pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. apríla 2007, Holcim (Nemecko)/Komisia, C-282/05 P, EU:C:2007:226, body 29 a 30].

64 V prejednávanej veci žalobca tvrdí, že nemajetková ujma, ktorej náhrady sa domáha, má svoj pôvod v prijatí prvého až tretieho zápisu a že pokiaľ ide o prvý zápis, jeho účinky voči nemu nastali až od 1. decembra 2011 a trvali do 22. marca 2012.

65 Pokiaľ ide o prvé zaradenie do zoznamu, treba uviesť, že prvý úkon prerušujúci plynutie premlčacej lehoty, t. j. návrh na náhradu škody, ktorý žalobca podal Rade, bol urobený až 23. marca 2017, teda viac ako päť rokov po prijatí vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011, a v každom prípade až po tom, keď nastali účinky, ktoré toto vykonávacie nariadenie začalo vyvolávať 1. decembra 2011, ako ich žalobca uznal, pokiaľ ide o jeho nemajetkovú ujmu.

66 Žalobca tiež spresňuje, že hoci ujma, ktorej náhrady sa domáha, vyplýva z každého reštriktívneho opatrenia prijatého Radou, dochádzalo k nej postupne, najmä od apríla 2012.

67 Treba však uviesť, podobne ako uviedla Rada, že k tomuto dátumu prvý zápis prestal vyvolávať účinky z dôvodu prijatia druhého zápisu 23. marca 2012, ktorým bol prvý zápis zrušený.

68 Treba dodať, že ani tvrdenie žalobcu týkajúce sa existencie pokračujúcej ujmy spôsobenej prvým zápisom, ktorá sa prejavila až v apríli 2012 a mala účinky počas celého obdobia, počas ktorého sa na žalobcu vzťahovali predmetné reštriktívne opatrenia, nemôže uspieť, pokiaľ ide o tento zápis.

69 V tejto súvislosti treba uviesť, že na rozdiel od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 7. júna 2017, Guardian Europe/Európska únia (T-673/15, EU:T:2017:377), na ktorý sa žalobca odvoláva na účely odôvodnenia existencie pokračujúcej ujmy, údajná nemajetková ujma v prejednávanej veci nevyplýva podľa vlastných slov žalobcu z jediného protiprávneho aktu, ale z troch rôznych aktov, a to prvého až tretieho zápisu. Okrem toho samotný žalobca tvrdí, že škoda, ktorej náhrady sa domáha, vznikala až od apríla 2012, teda po dátume zrušenia prvého zápisu.

70 Za týchto podmienok treba žalobu o náhradu škody, ktorú podal žalobca, v rozsahu, v akom smeruje k náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá vyplývala z prvého zápisu, považovať za premlčanú, a teda neprípustnú.

71 Pokiaľ ide o druhý a tretí zápis (ďalej len spoločne „sporné zápisy“), treba pripomenúť, že žalobca zaslal Rade svoju žiadosť o náhradu škody faxom 23. marca 2017, teda päť rokov po dni druhého zápisu, a že následne podal svoju žalobu o náhradu škody 14. júla 2017, teda do dvoch mesiacov od doručenia listu Rady o zamietnutí jeho žiadosti z 15. mája 2017. Táto žaloba o náhradu škody v rozsahu, v akom smeruje k náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá vyplynula z týchto zápisov, sa tak musí považovať za podanú v lehote stanovenej v článku 46 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

O dostatočne závažnom porušení právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom

72 Na podporu existencie dostatočne závažného porušenia právnych noriem, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom, žalobca tvrdí, že Rada sa tým, že porušila svoju povinnosť overiť skutkový stav a predložiť dôkazy na podporu dôvodov prijatia reštriktívnych opatrení, dopustila dostatočne závažného porušenia hmotnoprávnych podmienok zápisu (prvá výhrada), že sa dopustila dostatočne závažného porušenia práva na účinnú súdnu ochranu (druhá výhrada) a že sa dopustila dostatočne závažného porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, práva na ochranu osobných údajov a slobody podnikania a vlastníckeho práva (tretia výhrada).

73 Pokiaľ ide o prvú výhradu žalobca uvádza štyri tvrdenia.

74 V prvom rade žalobca tvrdí, že Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), potvrdenom rozsudkom z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), usudzoval, že neoprávnený zápis osoby v prípade neexistencie dostatočného skutkového základu predstavuje dostatočne závažné porušenie právnych noriem, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom, keďže Rada nemá priestor na voľnú úvahu, pokiaľ ide o túto povinnosť, a norma, ktorá stanovuje túto povinnosť, nepredstavuje mimoriadne zložitú situáciu. Žalobca dodáva, že uvedené pravidlo bolo pred prijatím sporných zápisov zakotvené rozsudkami z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada (T-228/02, EU:T:2006:384), a zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada (T-390/08, EU:T:2009:401), a že v prejednávanej veci, rovnako ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), Rada nesplnila svoju povinnosť overiť skutkový stav a predložiť dôkazy na podporu dôvodov prijatia reštriktívnych opatrení voči nemu.

75 V druhom rade žalobca, opierajúc sa o rozsudky zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), a z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), ktoré sa týkajú sporných zápisov, tvrdí, že v rámci konania, ktoré viedlo k zrušeniu prvého zápisu, Rada vyhlásila, že pri druhom zápise nemala k dispozícii informácie poskytnuté Spolkovou republikou Nemecko ani článok z *New York Times* zo 7. júna 2010 (rozsudok zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada, T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409, bod 52), a že osoby a subjekty zapisovala na sankčný zoznam na žiadosť vlád členských štátov Únie bez akéhokoľvek overenia.

76 Okrem toho žalobca zdôrazňuje, že v rozsudku zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), Všeobecný súd konštatoval, že Rada sa dopustila „zjavne nesprávneho posúdenia“ a že v rozsudku z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), Všeobecný súd konštatoval, že spôsob konania Rady sa vyznačoval „nedostatkom náležitej starostlivosti“.

77 Okrem toho žalobca tvrdí, že v bodoch 47 a 48 rozsudku zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), Všeobecný súd výslovne preukázal, že ani napadnuté právne akty, ani list, ktorý Rada zaslala žalobcovi 23. marca 2012 s cieľom vysvetliť mu dôvody ponechania jej mena na zozname osôb obvinených z podpory šírenia jadrových zbraní v Iráne, neobsahovali ani najmenší údaj o údajnej kontrole spoločnosti HTTS spoločnosťou IRISL alebo o činnostiach spoločnosti HTTS vykonávaných na účet spoločnosti IRISL, ktoré by mohli odôvodniť prijatie druhého zápisu.

78 Napokon, pokiaľ ide o tretí zápis, žalobca tvrdí, že Rada predložila viaceré dokumenty, ale na základe týchto dokumentov kvalifikovaných ako „dôkazy“, nebola schopná preukázať súvislosť medzi ním a spoločnosťou IRISL, ako aj spoločnosťou IRISL Europe, ktorá by mohla odôvodniť prijatie reštriktívnych opatrení voči nemu. V tejto súvislosti okrem toho uvádza, že vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), sa preukázalo, že porušenie práva Únie bolo zjavne závažné, ak pretrvávalo napriek vyhláseniu rozsudku konštatujúceho protiprávnosť a že táto zásada by sa mala uplatňovať v rámci porušenia, ku ktorému došlo prijatím tretieho zápisu do zoznamu bez ohľadu na zrušenie druhého zápisu rozsudkom zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409).

79 V treťom rade žalobca tvrdí, že neexistovali žiadne osobitné ťažkosti, ktoré by mohli Rade zabrániť, aby pripustila, že predchádzajúca činnosť sama osebe neodôvodňuje uloženie reštriktívnych opatrení voči určitej osobe, a že Rada teda v tejto súvislosti nedisponovala nijakou mierou alebo nanajvýš len veľmi obmedzenou mierou voľnej úvahy.

80 Po štvrté podľa žalobcu pri treťom zápise Rada nezohľadnila skutočnosť, že Všeobecný súd svojím rozsudkom zo 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), zrušil zápis obchodného mena spoločnosti IRISL, ako aj zápis ostatných spoločností, na ktoré sa odkazovalo, najmä spoločností SAPID a HDSL, a že v dôsledku toho boli poskytnuté „dôkazy“ od začiatku irelevantné.

81 Pokiaľ ide o druhú a tretiu výhradu, žalobca tvrdí, že porušenie povinnosti predložiť dôkazy o existencii väzby medzi ním a spoločnosťou IRISL vedie v dôsledku toho k dostatočne závažnému porušeniu práva na súdnu ochranu, ako aj k porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, práva na ochranu osobných údajov, slobody podnikania a vlastníckeho práva.

82 Rada a Komisia s tvrdeniami žalobcu nesúhlasia.

Pripomenutie judikatúry v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti Únie

83 Treba pripomenúť, že žaloba o náhradu škody je samostatným právnym prostriedkom, ktorý nesmeruje k zrušeniu určitého opatrenia, ale k náhrade škody spôsobenej inštitúciou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, 5/71, EU:C:1971:116, bod 3) a že žaloba o neplatnosť nepredstavuje predbežnú podmienku na to, aby bolo možné podať na Všeobecný súd žalobu o náhradu škody.

84 Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie je podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to existenciou dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti autorom aktu a škodou, ktorú utrpeli poškodené osoby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. apríla 2012, Artegodan/Komisia, C-221/10 P, EU:C:2012:216, bod 80 a citovanú judikatúru, a z 10. septembra 2019, HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 32).

85 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že podmienky na vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ sú kumulatívne (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2010, Fahas/Rada, T-49/07, EU:T:2010:499, bod 93, a uznesenie zo 17. februára 2012, Dagher/Rada, T-218/11, neuverejnené, EU:T:2012:82, bod 34). Z toho vyplýva, že ak niektorá z týchto podmienok nie je splnená, žaloba musí byť zamietnutá v celom rozsahu, pričom nie je potrebné preskúmať ostatné podmienky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisia, C-257/98 P, EU:C:1999:402, bod 14, a z 26. októbra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, bod 193).

86 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že konštatovanie protiprávnosti právneho predpisu Únie, napríklad v rámci žaloby o neplatnosť, nepostačuje na prijatie záveru o automatickom vzniku zodpovednosti Únie z dôvodu protiprávnosti konania vytýkaného inštitúciám, akokoľvek je existencia tejto protiprávnosti sama osebe poľutovaniahodná. Na pripustenie toho, že táto podmienka je splnená, totiž judikatúra vyžaduje, aby žalujúca strana preukázala, že predmetná inštitúcia sa nedopustila len jednoduchej nezákonnosti, ale dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej predmetom je priznanie práv jednotlivcom (pozri rozsudok z 5. júna 2019, Bank Saderat/Rada, T-433/15, neuverejnený, EU:T:2019:374, bod 48 a citovanú judikatúru).

87 Okrem toho dôkaz o dostatočne závažnom porušení má najmä v oblasti reštriktívnych opatrení zabrániť tomu, aby poslanie, ktoré má dotknutá inštitúcia splniť vo všeobecnom záujme Únie a jej členských štátov, bolo narušené rizikom, že táto inštitúcia bude nakoniec povinná nahradiť škody, ktoré by prípadne mohli utrpieť osoby dotknuté jej aktmi, a to bez toho, aby títo jednotlivci boli zaťažení hmotnými alebo nehmotnými účinkami porušení povinností, ktorých by sa dotknutá inštitúcia dopustila zjavným a neospravedlniteľným spôsobom (rozsudok z 5. júna 2019, Bank Saderat/Rada, T-433/15, neuverejnený, EU:T:2019:374, bod 49).

88 Okrem toho vyšší cieľ zachovania mieru a medzinárodnej bezpečnosti môže v súlade s cieľmi vonkajšej činnosti Únie uvedenými v článku 21 ZEÚ odôvodniť aj značné negatívne následky vyplývajúce z rozhodnutí na vykonanie aktov prijatých Úniou pre určité hospodárske subjekty s cieľom realizovať tento základný cieľ (rozsudok z 5. júna 2019, Bank Saderat/Rada, T-433/15, neuverejnený, EU:T:2019:374, bod 50).

Pripomenutie zásad stanovených rozsudkom z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P)

89 V bode 33 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), Súdny dvor pripomenul, že dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, je preukázané, ak zahŕňa zjavné a závažné prekročenie hraníc voľnej úvahy dotknutou inštitúciou, pričom prvky, ktoré majú byť v tejto súvislosti zohľadnené, sú predovšetkým stupeň jasnosti a presnosti porušenej normy, ako aj rozsah miery voľnej úvahy, ktorý porušená norma ponecháva inštitúcii Únie.

90 V tejto súvislosti Súdny dvor v prvom rade v bode 34 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), zdôraznil, že požiadavka dostatočne závažného porušenia právnej normy Únie vyplýva z nutnosti vyvažovania medzi záujmom jednotlivcov byť chránený pred závažným protiprávnym konaním inštitúcií a potrebnou mierou voľnej úvahy, ktorú treba priznať týmto inštitúciám na to, aby nebola ohrozená ich činnosť. Toto vyvažovanie je ešte významnejšie v oblasti reštriktívnych opatrení, v ktorej prekážky, s ktorými zápasí Rada v súvislosti s dostupnosťou informácií, často spôsobujú, že hodnotenie, ktoré má vykonať, je veľmi zložité.

91 V druhom rade Súdny dvor v bode 43 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), uviedol, že záver o vzniku zodpovednosti Únie umožňuje vyvodiť len také zistenie pochybenia, ktorého by sa za podobných okolností nedopustil primerane prezieravý a starostlivý správny orgán.

92 V treťom rade v bodoch 44 a 46 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), Súdny dvor usudzoval, že parametre, ktoré musia byť zohľadnené pri posudzovaní dostatočne závažného porušenia právnej normy Únie, sa všetky týkajú dátumu, ku ktorému bolo prijaté rozhodnutie alebo konanie dotknutej inštitúcie, a že z toho vyplýva, že existencia dostatočne závažného porušenia právnej normy Únie sa musí nevyhnutne posudzovať vzhľadom na okolnosti, za ktorých inštitúcia konala presne v tento deň.

93 V štvrtom rade v bode 41 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na to, že nariadenie, ktorým bolo reštriktívne opatrenie prijaté, bolo zrušené rozsudkom Všeobecného súdu, ktorý nadobudol právnu silu rozhodnutej veci, treba konštatovať, že pokiaľ ide o toto nariadenie, prvá časť prvej podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie, konkrétne porušenie právnej normy Únie, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, bola už splnená.

94 V piatom rade v bodoch 77 až 79 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), Súdny dvor konštatoval, že na účely prijatia opatrení konanie pod kontrolou osoby alebo subjektu a konanie na účet takejto osoby alebo subjektu treba považovať za rovnocenné. Uviedol, že tento záver podporuje aj analýza cieľa tohto ustanovenia, ktoré má za cieľ umožniť Rade prijať účinné opatrenia proti osobám zapojeným do šírenia jadrových zbraní a zabrániť obchádzaniu takýchto opatrení. Okrem toho spresnil, že uvedený záver je ďalej podporený aj analýzou kontextu, do ktorého patrí článok 16 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 961/2010.

Posúdenie Všeobecným súdom

95 S prihliadnutím na zásady pripomenuté v bodoch 83 až 94 vyššie treba overiť, či sú v prejednávanej veci splnené podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie.

96 Na úvod treba uviesť, že vzhľadom na to, čo sa pripomenulo v bode 93 vyššie, v rozsahu, v akom sa sporné zápisy zrušili rozsudkami zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), a z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), ktoré nadobudli právnu silu rozhodnutej veci, prvá časť prvej podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie, teda porušenie právnej normy Únie, ktorou sa mali priznať práva jednotlivcom, sa musí považovať za splnenú, pokiaľ ide o tieto zápisy. Preto je potrebné overiť, či skutočnosti uvádzané žalobcom umožňujú preukázať, že uvedené zápisy predstavujú dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.

– O prvej výhrade založenej na dostatočne závažnom porušení hmotnoprávnych podmienok zápisu v rozpore s povinnosťou overiť skutkový stav a predložiť dôkazy na podporu dôvodov prijatia reštriktívnych opatrení

97 Všeobecný súd má overiť, či sa Rada dopustila dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, keď prijala sporné zápisy, a to výlučne vzhľadom na dôkazy, ktoré mala k dispozícii v čase prijatia týchto zápisov.

98 Na úvod treba pripomenúť skutočnosti, ktoré mala Rada k dispozícii v čase prvého zápisu, keďže tento zápis je súčasťou kontextu, v ktorom boli sporné zápisy prijaté. Rada predovšetkým uviedla, že prvý zápis bol založený na skutočnosti, že žalobca bol riaditeľom spoločnosti IRISL až do roku 2008, a potom sa usadil v Európe a založil HTTS. Uviedol tiež, že táto spoločnosť mala sídlo v Hamburgu (Nemecko) na adrese Schottweg 7, a že IRISL Europe, európska pobočka spoločnosti IRISL, mala tiež sídlo na adrese Schottweg 7 v Hamburgu. Treba uviesť, ako tvrdila Rada, že v čase prijatia tohto zápisu Rada skutočne mala k dispozícii túto skutočnosť týkajúcu sa adresy spoločnosti HTTS, ako to vyplýva z identifikačných údajov týkajúcich sa zápisu na zoznam v prílohe V k nariadeniu č. 423/2007 v znení vyplývajúcom z prílohy časti III bodu 1 písm. d) a j) vykonávacieho nariadenia č. 668/2010.

99 Okrem toho Rada tvrdí, že disponovala rezolúciami 1803 (2008) a 1929 (2010) o spoločnosti IRISL, ako aj správou výboru pre sankcie Bezpečnostnej rady, v ktorej sa konštatovali tri zjavné porušenia zbrojného embarga uloženého rezolúciou 1747 (2007), ktorých sa táto spoločnosť dopustila. Na jednej strane, ako správne uvádza Rada, dôkaz o tom, že tieto dokumenty mala k dispozícii, vyplýva zo skutočnosti, že sú uvedené v odôvodnení týkajúcom sa zápisu spoločnosti IRISL do prílohy II časti III rozhodnutia 2010/413, ako aj do prílohy III vykonávacieho nariadenia č. 668/2010.

100 Na druhej strane hmotnoprávna existencia troch porušení zbrojného embarga, ktoré boli preukázané v uvedenej správe, nebola spochybnená, rovnako ako obsah uvedenej správy, keďže z nej vyplýva, že IRISL začala konať s cieľom obísť prijaté opatrenia prevodom svojich činností na iné podniky a že jej sídlo v Európe sa nachádzalo v blízkosti sídla spoločnosti HTTS, spoločnosti, ktorú žalobca založil a viedol. Ako v podstate uviedla Rada, išlo tu o nepriame dôkazy pre prvý zápis, keďže tento zápis bol priamym dôsledkom zápisu spoločnosti IRISL, a napokon aj spoločnosti HDSL, pričom meno tejto poslednej uvedenej spoločnosti, v mene ktorej HTTS konala, bolo zahrnuté do prílohy II časti III rozhodnutia 2010/413, ako aj do prílohy časti III vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, pretože ona samotná konala v mene spoločnosti IRISL.

101 Navyše treba uviesť, že žalobca nespochybnil geografickú blízkosť sídla spoločností IRISL Europe a spoločnosti HTTS a jeho vlastného bydliska. Žalobca dokonca na pojednávaní v súvislosti s touto blízkosťou uznal, že v čase sporných zápisov HTTS mohla využívať časť zamestnancov spoločnosti IRISL Europe, ktorých jej táto spoločnosť dala k dispozícii.

102 Rada napokon bez toho, aby žalobca spochybnil vecnú správnosť skutkových okolností, tvrdila, že v čase prvého zápisu spoločnosti HTTS, v ktorej bol žalobca riaditeľom, pôsobila ako námorný zástupca na účet spoločnosti HDSL, ktorá bola považovaná za úzko prepojenú so spoločnosťou IRISL, keďže jej meno bolo tiež zapísané do zoznamov subjektov podozrivých z podpory šírenia jadrových zbraní v Iráne z 26. júla 2010 z dôvodu, že „[konala] v mene IRISL, [tak], že uskutoč[ňovala] transakcie s kontejnermi, pričom využíva[la] plavidlá vo vlastníctve IRISL“ a pán Bateni bol riaditeľom spoločnosti IRISL až do roku 2008 predtým, než sa usadil v Európe a založil HTTS.

103 Práve s prihliadnutím na tento kontext treba preskúmať skutočnosti, ktoré slúžili ako základ pre druhý zápis. Rada spresnila, že tento zápis sa zakladal v podstate na presnej a nespochybnenej okolnosti, konkrétne že žalobca bol riaditeľom spoločností IRISL až do roku 2008 a v čase prvého zápisu bol riaditeľom spoločnosti HTTS. Uviedla, že to navyše zjavne vyplýva z listu zo 17. januára 2012, ktorým žalobca spochybnil dôvody prvého zápisu.

104 Pokiaľ ide o tretí zápis, Rada spresnila, že pred prijatím tohto opatrenia boli dokumenty uvedené v prílohách A.3 a A.5 žaloby tiež dostupné a boli doručené žalobcovi. Išlo najmä o zdroje verejného charakteru tvorené článkom v *New York Times* zo 7. júna 2010 s názvom „Comanies Linked to IRISL“, ktorý obsahoval zoznam 66 podnikov, vrátane spoločností HTTS a HDSL, ktoré mali väzbu so spoločnosťou IRISL a na ktoré táto spoločnosť previedla lode a dokumenty dosvedčujúce skutočnosť, že žalobca bol riaditeľom spoločnosti IRISL Europe od roku 2009 a riaditeľom spoločnosti HTTS od roku 2010.

105 Okrem toho z príloh A.3 a A.5 žaloby vyplýva, že Rada pred prijatím tretieho zápisu doručila žalobcovi súbor dôkazov umožňujúcich preukázať skutočnosť, že žalobca bol riaditeľom spoločnosti IRISL do roku 2008, neskôr riaditeľom spoločnosti IRISL Europe, a že HTTS bola európskym zástupcom spoločností SAPID a HDSL na poskytovanie kľúčových služieb námorného zástupcu.

106 Rada navyše tvrdí, že pri treťom zápise zohľadnila záverečnú správu expertnej skupiny z 12. júna 2012, ktorá bola zriadená rezolúciou 1929 (2010), ako aj záverečnú správu tejto expertnej skupiny z 5. júna 2013, z ktorej vyplýva, že IRISL previedla plavidlá na dve prepojené spoločnosti, a to HDSL a SAPID. IRISL a s ňou prepojené spoločnosti navyše od roku 2008 vykonali viaceré zmeny týkajúce sa skutočného a registrovaného vlastníka lodí a lodí, ktorých skutočným vlastníkom bola IRISL a spoločnosti prepojené so spoločnosťou IRISL, neprestajne menili meno, vlajku a registrovaného vlastníka. Treba zdôrazniť, že pokiaľ ide o dostupnosť týchto záverečných správ Skupiny expertov Organizácie Spojených národov, je nesporné, že predstavujú skutočnosti uznané na medzinárodnej úrovni.

107 Okrem toho Rada spresnila, že pri treťom zápise mala k dispozícii zdroj informácií verejného charakteru, najmä správu Iran Watch z 2. augusta 2012, ako aj vyhlásenia, ktoré Spolková republika Nemecko urobila v rámci konania, v ktorom bol vydaný rozsudok zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409). Z uvedených vyhlásení Spolkovej republiky Nemecko po prvé vyplýva, že HTTS udržiavala vzťahy so spoločnosťou HDSL, ktorá bola založená na jar 2009 v kontexte privatizácie spoločnosti

IRISL, po druhé, že na konci novembra 2009 HDSL prevzala flotilu kontajnerových lodí spoločnosti IRISL a že súčasne HTTS bola založená s jediným cieľom obchádzať reštriktívne opatrenia voči spoločnosti IRISL, po tretie, že HTTS zostala obchodným zástupcom spoločnosti IRISL v Európe zatiaľ čo IRISL Europe bola zástupcom spoločnosti IRISL pre zvyšnú časť flotily tejto spoločnosti a po štvrté, že HTTS uskutočňovala celú svoju činnosť pre IRISL.

108 V tejto súvislosti treba spresniť, že uvedené vyhlásenia boli k dispozícii Rade pri treťom zápise, keďže odkaz na tieto vyhlásenia je obsiahnutý v rozsudku z 12. júna 2013, HTTS/Rada (T-128/12 a T-182/12, neuverejnený, EU:T:2013:312), ako vyplýva z bodu 53 tohto rozsudku, a rozsudok bol vyhlásený pre týmto zápisom.

109 Napokon v odpovedi na žiadosť, ktorú jej adresoval Všeobecný súd na pojednávaní, Rada spresnila, že pokiaľ ide o tretí zápis, skutočnosti uvedené v prílohách A 3 a A 5 žaloby spomenutých v bodoch 104 a 105 vyššie mala pri prijatí tohto zápisu k dispozícii a že Všeobecný súd ich zohľadnil v konaní, ktoré viedlo k rozsudku z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650).

110 Z uvedeného vyplýva, že Rada v rámci tohto konania predložila dôkaz, že pri prijímaní dotknutých reštriktívnych opatrení disponovala súborom nepriamych dôkazov a že k sporným zápisom nepristúpila bez akýchkoľvek dôkazov.

111 Okrem toho tvrdenie žalobcu, podľa ktorého dôkaz o závažnom a zjavnom porušení v prejednávanej veci vyplýva priamo z vyhlásení Rady počas konania, v ktorom bol vydaný rozsudok zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), a ďalej z tohto rozsudku a z rozsudku z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), nemôže preukázať, že Rada dostatočne porušila právnu normu, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.

112 Pokiaľ totiž ide na jednej strane o vyhlásenia Rady počas konania, v ktorom bol vydaný rozsudok zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, Rada v rámci tohto konania neuznala, že meno žalobcu zapísala do sporných zoznamov iba na základe informácií pochádzajúcich od členských štátov bez akéhokoľvek dôkazu. Rada len tvrdila, že bola členským štátom informovaná o tom, že žalobca bol riaditeľom IRISL Europe, čo je skutočnosť, ktorá nebola uvedená v odôvodnení druhého zápisu, a nebola teda predmetom analýzy zo strany Všeobecného súdu v rámci žaloby proti tomuto zápisu. Okrem toho, hoci Rada na pojednávaní vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, vyhlásila, že v čase prijatia druhého zápisu nemala k dispozícii ani informácie poskytnuté Spolkovou republikou Nemecko, ani článok novín *New York Times* zo 7. júna 2010, z uvedeného vyplýva, že tento zápis sa nezakladal len na týchto dvoch skutočnostiach, ale na väčšom počte nepriamych dôkazov. Tento záver potvrdzujú aj skutočnosti uvedené v bodoch 98 až 103 vyššie.

113 Pokiaľ ide o rozsudok zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), v zmysle ktorého Všeobecný súd dospel k záveru, že Rada sa dopustila „zjavne nesprávneho posúdenia“, ako aj o rozsudok z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), treba v prvom rade konštatovať, že zjavne nesprávne posúdenie ako žalobný dôvod na podporu žaloby o neplatnosť treba odlišovať od zjavného a závažného prekročenia právomoci posúdenia, ktoré sa v rámci žaloby o náhradu škody vytýka na účely dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.

114 Ako následne vyplýva z bodu 44 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), a ako sa spresnilo v bode 92 vyššie, parametre, ktoré treba zohľadniť pri posúdení dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom, sa musia všetky vzťahovať na deň, keď dotknutá inštitúcia prijala rozhodnutie alebo keď pristúpila k dotknutému konaniu.

115 V dôsledku toho tvrdenia žalobcu týkajúce sa rozsudkov zo 6. septembra 2013, HTTS/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), a z 18. septembra 2015, HTTS a Bateni/Rada (T-45/14, neuverejnený, EU:T:2015:650), nemožno zohľadniť ako skutočnosti dostupné v čase sporných zápisov na účely posúdenia existencie závažného a zjavného porušenia zo strany Rady týkajúceho sa právnej normy, ktorej predmetom je priznanie práv jednotlivcom, v súvislosti s týmito zápismi.

116 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že k tretiemu zápisu došlo po vydaní rozsudku zo 6. septembra 2013, Bateni/Rada (T-42/12 a T-181/12, neuverejnený, EU:T:2013:409), a že na základe rozsudku z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), takéto zaradenie do zoznamu predstavovalo závažné a zjavné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, treba uviesť, že medzi dňom vyhlásenia uvedeného rozsudku a dňom tretieho zápisu bolo nové kritérium zápisu, širšie ako kritérium týkajúce sa právnických osôb, subjektov alebo orgánov vo vlastníctve alebo pod kontrolou spoločností IRISL alebo konajúcich na jej účet, stanovené rozhodnutím 2013/497 v článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia č. 2010/413 a nariadením č. 971/2013 v článku 23 ods. 2 písm. e) nariadenia č. 267/2012. Toto nové kritérium uvádza aj „osoby, subjekty alebo orgány poskytujúce poistenie alebo iné kľúčové služby spoločnosti IRISL alebo subjekty v jej vlastníctve alebo ňou kontrolované alebo konajúce v jej mene“, a teda sa neobmedzuje len na osoby vo vlastníctve, pod kontrolou alebo konajúce na účet spoločnosti IRISL, ale aj na osoby poskytujúce služby subjektom vlastneným, kontrolovaným a konajúcim v mene tejto spoločnosti.

117 Rada sa teda pri prijatí tretieho zápisu do sporných zoznamov neobmedzila len na zopakovanie odôvodnenia poskytnutého pri druhom zápise. Tretí zápis bol totiž odôvodnený najmä skutočnosťou, že žalobca je generálnym riaditeľom spoločnosti HTTS, ktorá ako hlavný zástupca poskytuje kľúčové služby spoločnostiam SAPID a HDSL. Tento nový zápis žalobcu sa zakladal na novom kritériu zápisu do zoznamu, a to na poskytovaní kľúčových služieb subjektom konajúcim v mene spoločnosti IRISL.

118 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu založené na skutočnosti, že konanie Rady v prejednávanej veci bolo totožné s konaním vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), treba spresniť, že hoci Všeobecný súd v uvedenom rozsudku dospel k záveru, že Rada sa dopustila protiprávnosti, hoci nemala širokú mieru voľnej úvahy, táto vyplývala z toho, že v čase prijatia predmetných opatrení Rada nemala k dispozícii informácie alebo dôkazy, ktoré by svedčili v prospech dôvodov prijatia týchto reštriktívnych opatrení voči žalobcovi, a teda porušila povinnosť, ktorá už v čase prijatia dotknutých opatrení vyplývala z ustálenej judikatúry Súdneho dvora a v súvislosti s ktorou Rada nemala žiadnu voľnú úvahu (pozri rozsudok z 5. júna 2019, Bank Saderat/Rada, T-433/15, neuverejnený, EU:T:2019:374, bod 69 a citovanú judikatúru).

119 V prejednávanej veci však nejde o to, že Rada dodržala povinnosť predložiť dôkazy na podporu sporných zápisov. V prejednávanej veci totiž treba určiť, či sa Rada tým, že prijala sporné zápisy na základe dôkazov, ktoré mala k dispozícii v čase ich prijatia, najmä tých, ktoré sú uvedené v bodoch 98 až 109 vyššie, dopustila dostatočne závažného porušenia, ktoré môže viesť k vzniku

mimozmluvnej zodpovednosti Únie. V tejto súvislosti treba zohľadniť mieru voľnej úvahy, ktorou Rada disponovala pri posudzovaní nepriamych dôkazov použitých na podporu dotknutých reštriktívnych opatrení.

120 V tejto súvislosti v odpovedi na tvrdenie žalobcu založené na tom, že pri prijímaní sporných zápisov neexistovali žiadne osobitné ťažkosti, ktoré by Rade bránili pripustiť, že predchádzajúca činnosť nemôže sama osebe odôvodniť uloženie reštriktívnych opatrení voči určitej osobe a že Rada teda v tejto súvislosti nedisponovala žiadnou mierou alebo len veľmi obmedzenou mierou voľnej úvahy, treba pripomenúť, že druhý zápis bol založený na skutočnosti, že žalobca bol riaditeľom spoločnosti HTTS, ktorá bola sankcionovaná ako spoločnosť konajúca v mene spoločnosti IRISL, a riaditeľom právneho oddelenia spoločnosti IRISL, a že tretí zápis sa zakladal na skutočnosti, že žalobca konal v mene spoločnosti IRISL, bol riaditeľom spoločnosti IRISL až do roku 2008, následne generálnym riaditeľom spoločnosti IRISL Europe a napokon generálnym riaditeľom spoločnosti HTTS, ktorá ako hlavný zástupca poskytovala kľúčové služby spoločnostiam SAPID a HDSL, ktoré obe boli označené ako subjekty konajúce v mene spoločnosti IRISL.

121 Sporné zápisy sa teda zakladali tak na osobnej väzbe medzi žalobcom a spoločnosťou IRISL, ako aj na skutočnosti, že žalobca mal riadiacu úlohu v rámci spoločnosti údajne vlastnenej spoločnosťou IRISL alebo pod jej kontrolou, najmä spoločnosti HTTS, ktorá poskytovala kľúčové služby ďalším spoločnostiam, ktoré boli údajne vlastnené spoločnosťou IRISL alebo pod jej kontrolou, najmä spoločnostiam HDSL a SAPID.

122 V každom prípade, pokiaľ ide o otázku, či predchádzajúca činnosť osoby mohla dostatočným spôsobom odôvodniť prijatie reštriktívnych opatrení voči nej, alebo či mali existovať ďalšie indície, treba uviesť, že v závislosti od okolností môže odkaz na činnosť vykonávanú v minulosti predstavovať dostatočné odôvodnenie na prijatie reštriktívneho opatrenia (pozri analogicky rozsudok z 28. júla 2016, Tomana a i./Rada a Komisia, C-330/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:601, bod 86).

123 Navyše treba dodať, že v čase prijatia sporných zápisov pojem spoločnosť „vo vlastníctve alebo pod kontrolou iného subjektu“, pokiaľ ide o reštriktívne opatrenia, tiež ponechával Rade priestor na voľnú úvahu. Navyše Súdny dvor v rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694), síce spresnil obsah pojmov „vo vlastníctve“ a „pod kontrolou“, treba uviesť, že v bode 70 tohto rozsudku potvrdil, čo Všeobecný súd pripomenul v rozsudku z 13. decembra 2017, HTTS/Rada (T-692/15, EU:T:2017:890), že pojem „spoločnosť vo vlastníctve alebo pod kontrolou“ nemá v oblasti reštriktívnych opatrení rovnaký význam ako pojem použitý vo všeobecnosti v práve obchodných spoločností, pokiaľ ide o určenie obchodnej zodpovednosti spoločnosti, ktorá je z právneho hľadiska pod rozhodovacou kontrolou iného obchodného subjektu. Súdny dvor uprednostnil značne širokú definíciu pojmu „kontrola“ v rámci reštriktívnych opatrení a nepristúpil k striktnej definícii pojmu „vo vlastníctve“ a „pod kontrolou“, ako to v podstate vyplýva z bodov 74 a 75 rozsudku z 10. septembra 2019, HTTS/Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694).

124 Preto sa treba v zhode s Radou a Komisiou domnievať, že ku dňu prijatia sporných zápisov mohla existovať neistota, pokiaľ ide o presný obsah pojmu „spoločnosť vo vlastníctve alebo pod kontrolou iného subjektu“, a že v dôsledku toho Rada mala určitú mieru voľnej úvahy pri posúdení dôkazov, ktoré by mohli preukázať, že HTTS, v ktorej bol žalobca riaditeľom, bola vo vlastníctve alebo pod kontrolou spoločnosti, ktorá sa zúčastňuje jadrovej činnosti v Iráne, je s ňou priamo spojená alebo ju podporuje.

125 Napokon žalobca uviedol tvrdenie, podľa ktorého Rada pri treťom zápise nezohľadnila skutočnosť, že Všeobecný súd rozsudkom zo 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), zrušil zápis spoločnosti IRISL, ako aj ďalších spoločností, na ktoré odkazoval, najmä spoločností SAPID a HDSL, a že z tohto dôvodu boli predložené „dôkazy“ úplne irelevantné. V tejto súvislosti ako uviedol Súdny dvor v bode 48 rozsudku z 31. januára 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada (C-225/17 P, EU:C:2019:82), vecná správnosť troch porušení zbrojného embarga zavedeného rezolúciou 1747 (2007) nebola spochybnená rozsudkom zo 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453). V bode 66 tohto rozsudku Všeobecný súd uviedol, že „sa [zdalo] opodstatnené domnievať sa, že zapojenie IRISL do troch prípadov týkajúcich sa prepravy vojenského nákladu v rozpore so zákazom stanoveným v odseku 5 rezolúcie 1747 (2007) [zvyšovalo] riziko, že bude takisto zapojená do prípadov prepravy nákladu súvisiaceho so šírením jadrových zbraní“.

126 V dôsledku toho zo zrušenia zápisu obchodných mien spoločností IRISL, SAPID a HDSL po prijatí druhého a tretieho zápisu nevyplýva, že by sa Rada dopustila porušenia hmotnoprávnych podmienok zápisu, ktoré by mohlo viesť k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie.

127 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca v rámci svojej prvej výhrady, Rada v čase prijatia druhého a tretieho zápisu disponovala informáciami, ktoré bolo možné považovať za nepriame dôkazy o tom, že žalobca mal väzby so spoločnosťou IRISL a mohol konať v mene spoločnosti IRISL v Európe, ako aj v rámci spoločnosti HTTS v záujme spoločnosti IRISL.

128 Aj keby sa Rada pri druhom a treťom zápise dopustila nesprávneho posúdenia, keď vychádzala z uvádzaných skutočností, nemožno sa za týchto podmienok domnievať, že toto pochybenie je zjavné a neospravedlniteľné a že primerane prezieravý a starostlivý správny orgán by sa ho za podobných okolností nedopustil (pozri analogicky rozsudok z 5. júna 2019, Bank Saderat/Rada, T-433/15, neuverejnený, EU:T:2019:374, bod 73).

129 Preto treba konštatovať, že v čase prijatia sporných zápisov sa Rada neodchýlila od konania, ku ktorému by pristúpil primerane prezieravý a starostlivý správny orgán.

130 Z toho vyplýva, že prvú výhradu založenú na tom, že Rada na základe dostatočných dôkazov nepreukázala, že by žalobca bol pod kontrolou spoločnosti IRISL, treba zamietnuť.

– O druhej výhrade založenej na dostatočne závažnom porušení základného práva na účinnú súdnu ochranu

131 Pokiaľ ide o druhú výhradu, zo spisu vyplýva, že žalobca dostal informácie potrebné na pochopenie dôvodov prijatia reštriktívnych opatrení voči nemu a že mohol namietať nezákonnosť reštriktívnych opatrení voči nemu a dosiahnuť ich zrušenie.

132 Okrem toho treba pripomenúť, že tým, že žalobca podal žalobu proti reštriktívnym opatreniam prijatým voči nemu a že Všeobecný súd zrušil tieto opatrenia, nemohol sa v prejednávanej veci odvolávať na existenciu dostatočne závažného porušenia svojho práva na účinnú súdnu ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. decembra 2018, Bank Refah Kargaran/Rada, T-552/15, neuverejnený, EU:T:2018:897, bod 51).

133 V dôsledku toho sa musí druhá výhrada zamietnuť ako nedôvodná.

– O tretej výhrade založenej na dostatočne závažnom porušení práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, práva na ochranu osobných údajov, ako aj na slobodu podnikania a vlastníckeho práva

134 Pokiaľ ide o tretiu výhradu, treba podobne ako Rada uviesť, že tvrdenia žalobcu nie sú podložené dôkazmi, a preto nezodpovedajú požiadavkám stanoveným v článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku.

135 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku musí žaloba obsahovať predovšetkým stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Okrem toho podľa ustálenej judikatúry musí byť toto zhrnutie dostatočne jasné a presné, aby si žalovaný mohol pripraviť svoju obranu a aby Všeobecný súd mohol rozhodnúť o žalobe prípadne bez toho, aby musel žiadať o ďalšie informácie. Na to, aby bola žaloba prípustná, je totiž potrebné, aby základné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je založená, vyplývali aspoň stručne, ale ucelene a zrozumiteľne z textu samotnej žaloby, aby sa zaručila právna istota a riadny výkon spravodlivosti. Podľa ustálenej judikatúry musí byť každý žalobný dôvod, ktorý nebol dostatočne vyjadrený v návrhu na začatie konania, považovaný za neprípustný. Podobné požiadavky platia aj pre výhrady uvádzané na podporu žalobného dôvodu. Súd Únie musí túto podmienku konania z dôvodu verejného záujmu zohľadniť *ex offo* [pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. mája 2016, Taliansko/Komisia, T-384/14, EU:T:2016:298, bod 38 (neuverejnený) a citovanú judikatúru, a z 12. februára 2020, Kampete/Rada, T-164/18, neuverejnený, EU:T:2020:54, bod 112].

136 V prejednávanej veci treba uviesť, že žalobca sa v žalobe obmedzuje len na pripomenutie obsahu uvedených zásad bez toho, aby predložil akýkoľvek dôkaz na podporu existencie závažných porušení práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, práva na ochranu osobných údajov, ako aj slobody podnikania a vlastníckeho práva. Navyše na pojednávaní žalobca v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom spresnil, že otázky, ktorými sa zaoberal v časti venovanej existencii nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z prijatia reštriktívnych opatrení voči nemu, nemožno použiť v rámci preukázania existencie dostatočne závažného porušenia uvedených základných práv.

137 Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalobca z právneho hľadiska nedostatočne vyjadril tvrdenie smerujúce k uplatneniu údajného závažného porušenia základných práv uvedených vyššie.

138 Tretiu výhradu treba preto zamietnuť ako neprípustnú.

139 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobu treba v celom rozsahu zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či sú splnené ostatné podmienky pre vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie.

O trovách

140 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

141 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

142 Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené uložiť mu povinnosť, aby znášal svoje vlastné trovy konania a nahradil trovy konania Rady v súlade s jej návrhmi. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta ako čiastočne neprípustná a čiastočne nedôvodná.

2. Pán Bateni znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade Európskej únie.

3. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Kanninen Jaeger Porchia

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. júla 2021.

Podpisy